

Összefoglaló

a Hivatal döntéseivel szemben benyújtott megváltoztatási kérelmek elbírálása tárgyában visszaérkezett bírósági döntésekről

2015/III. negyedév

2015 harmadik negyedévében összesen 26 ügyben érkezett vissza a Hivatalhoz jogerős bírósági végzés, amelyeket az IJO – a szakmai főosztályok javaslatait is figyelembe véve – feldolgozott. A döntések az egyes oltalmi formákat érintő ügyekre az alábbi számban vonatkoztak:

Védjegy	20 (6 <i>ex parte</i> , 14 <i>inter partes</i> ügy)
Szabadalom	4 (2 <i>ex parte</i> , 2 <i>inter partes</i> ügy)
K+F	1 (1 <i>ex parte</i> ügy)
Formatervezési minta	1 (1 <i>ex parte</i> , 0 <i>inter partes</i> ügy)

A Hivatal érintett döntéseinek több mint fele (18) tekintetében a megváltoztatási kérelem elutasítására került sor. A bíróság egy ügyben megváltoztatta a hivatali határozatot, egy esetben a döntés hatályon kívül helyezésére és az eljárás folytatására, két ügyben a döntés hatályon kívül helyezésére és a Hivatal új eljárásra utasítására került sor, négy ügyben pedig az eljárást megszüntette.

SZABADALOM TÁRGYÁBAN SZÜLETETT DÖNTÉS

Szt. 51. § (2) bekezdés, Szüt. 18. § (5) bekezdés, Ket. 40. § (1) bekezdés

Az Szt. 51. §-ának (2) bekezdésének megfelelően a meghatalmazást írásba kell foglalni. A szabadalmi ügyvivőnek, ügyvédnek, szabadalmi ügyvivői irodának, szabadalmi ügyvivői társaságnak vagy ügyvédi irodának – akár belföldön, akár külföldön – adott meghatalmazás érvényességéhez elegendő, ha azt a meghatalmazó aláírta. A képviseleti meghatalmazás olyan általános meghatalmazás is lehet, amelynek alapján a képviselő eljárhat a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala hatáskörébe tartozó valamennyi szabadalmi ügyben, amelyben a meghatalmazó félként vesz részt. Az ügyvédi irodának, a szabadalmi ügyvivői irodának vagy a szabadalmi ügyvivői társaságnak adott meghatalmazást bármely olyan személy meghatalmazásának kell tekinteni, aki igazolja, hogy az iroda vagy a társaság keretében működik.

Szüt. 18. §-ának (5) bekezdése szerint a szabadalmi ügyvivő a megbízást személyesen látja el; jogosult a megbízás ellátására helyettes szabadalmi ügyvivőt, ügyvédet vagy szabadalmi ügyvivőjelöltet igénybe venni, ha ezt a megbízó nem zárja ki.

A Ket. 40. §-ának (1) bekezdése alapján ha törvény nem írja elő az ügyfél személyes eljárását, helyette törvényes képviselője vagy az általa vagy törvényes képviselője által meghatalmazott személy, továbbá az ügyfél és képviselője együtt is eljárhat.

1. A Hivatalnál 219 218 lajstromszámon oltalom alatt áll a „**Többrétegű, tömlő alakú csomagolóeszköz**” című szabadalom, melynek megsemmisítése iránt kérelmet terjesztettek elő. A Hivatal a megismételt eljárásban¹ a megsemmisítési kérelmet ismét elutasította. Megállapította, hogy a kérelmező által megjelölt egyik jogalap tekintetében sem indokolt a szabadalom megsemmisítése, illetve korlátozása.

A kérelmező megváltoztatási kérelmet terjesztett elő a határozattal szemben. Lényeges eljárási szabálysértésként értékelte, hogy a Hivatal a szóbeli tárgyaláson kihirdetett, a kérelmező jogi képviselője számára kézbesített 1753/91/41. számú végzésében visszautasította a kérelmező nevében képviselőként eljárni kívánó természetes személy eljárását a Szüt. 18. §-a (5) bekezdésére történő hivatkozással, a Ket. 40. §-a (4) bekezdésének alkalmazásával. Kifogásolta, hogy a Hivatal szerint a meghatalmazott „nem alkalmas” az ügyben a képviselet ellátására, ezzel álláspontja szerint a Hivatal hatáskörét is túllépte és az egyenlő elbánás, valamint a törvény előtti egyenlőség elvét is egyidejűleg megsértette.

A Hivatal a megváltoztatási kérelemmel összefüggésben írásbeli nyilatkozatot terjesztett elő. Kifejtette, hogy a képviseletet ellátó szabadalmi ügyvivői társaság nevében eljáró szabadalmi ügyvivő nem adhat helyettesítési meghatalmazást magánszemély részére az ügyfél képviseletének ellátására. A magánszemély részére adott meghatalmazás csak akkor fogadható el a képviseleti jogosultság igazolásaként, ha az magától az ügyféltől vagy törvényes képviselőjétől származik. A Hivatal azért utasította vissza a magánszemély képviselőként való eljárását, mert úgy találta, hogy magánszemélyként sem a képviseleti jogosultsággal rendelkező szabadalmi ügyvivői társaság nevében nem járhat el, sem az eredeti megbízást elfogadó szabadalmi ügyvivő helyetteseként, sem pedig azon az alapon, hogy a Ket. 40. §-ának (1) bekezdése szerint az ügyfél által, illetve az ügyfél törvényes képviselője által meghatalmazott személy. A Hivatal a Ket. 40. §-ának (2) bekezdése, valamint az Szt. és a Szüt. alapján is megvizsgálta a helyettesítési meghatalmazást és a felsorolt lehetőségek közül egyik tekintetében sem találta szabályszerűnek, mivel a helyettesítési meghatalmazásból nem derült ki, hogy a meghatalmazott a szabadalmi ügyvivői társaság keretei között működik-e; továbbá a Szüt. 18. §-ának (5) bekezdése szerinti követelményeknek sem felelt meg a meghatalmazás. (1753/91/42.)

A Fővárosi Törvényszék a lényeges eljárási szabálysértésre történő kérelmezői hivatkozással kapcsolatban rögzítette, hogy teljes mértékben egyetért a Hivatalnak az írásbeli nyilatkozatban előterjesztett – az Szt., a Szüt. és a Ket. rendelkezésein alapuló – álláspontjával. A kérelmező által megjelölt megsemmisítési okok tekintetében szintén arra a következtetésre jutott, hogy a Hivatal érdemben helyes döntést hozott, ezért a megváltoztatási kérelmet elutasította. (3.Pk.25.048/2014/8.)

VÉDJEJY TÁRGYÚ DÖNTÉSEK

I. Vt. 2. § (2) bekezdés a) pont és (3) bekezdés

A Vt. 2. §-a (2) bekezdésének a) pontja alapján ki van zárva a védjegyoltalomból a megjelölés, ha nem alkalmas a megkülönböztetésre, különösen, ha kizárólag olyan jelekből vagy adatokból áll, amelyeket a forgalomban az áru vagy a szolgáltatás fajtája, minősége, mennyisége, rendeltetése, értéke, földrajzi származása, előállítási vagy teljesítési ideje, illetve

¹ A korábbi eljárás ismertetését a 2014/II. összefoglaló tartalmazza.

egyéb jellemzője feltüntetésére használhatnak, vagy pedig amelyeket az általános nyelvhasználatban, illetve az üzleti kapcsolatokban állandóan és szokásosan alkalmaznak.

A Vt. 2. §-ának (3) bekezdése kimondja, hogy a (2) bekezdés a) pontja alapján a megjelölés nincs kizárva a védjegyoltalomból, ha használata révén – akár az elsőbbség időpontja előtt, akár azt követően – megszerezte a megkülönböztető képességet.

2. A „PL” nemzetközi szóvédjegy oltalmának Magyarországra történő kiterjesztését kérték az 1. osztályba sorolt „ipari alkalmazásra szánt ragasztók” és 16. osztályba tartozó „irodai és háztartási célokra szolgáló ragasztók” áruk vonatkozásában.

A Hivatal – a Vt. 2. §-a (2) bekezdésének a) pontja alapján – a nemzetközi védjegy magyarországi lajstromozását megtagadta. A határozat indokolásában kifejtett álláspontja szerint a fogyasztó nem a – bejelentő által megjelölt – „PROFI LINE” rövidített formájára, hanem Lengyelország országkódjára fog gondolni a megjelölés láttán. A magyar átlagfogyasztó ismerni és tudni fogja, hogy a „PL” mely országhoz tartozó ISO kód. A Hivatal rámutatott továbbá arra, hogy a megjelölésben nincs olyan egyedi, kizárólag a bejelentőre utaló egyéb elem (pl. fantázia szó, cégnév, ábra, szín, jellegzetes írásmód stb.), amely alkalmassá tenné azt a védjegykénti lajstromozásra. A megjelölés így nem alkalmas arra, hogy a bejelentő termékeit megkülönböztesse más cégek hasonló termékeitől, azt bármely cég felhasználhatja az árujegyzékbe tartozó áruk vonatkozásában. (A1179637/9.)

A Fővárosi Törvényszék a megváltoztatási kérelmet elutasító végzésében megállapította, hogy a Hivatal kellően feltárt tényállás alapján, helyes érveléssel fejtette ki, hogy a tárgyi megjelölés leíró jellege okán nem oltalomképes. A magyar nyelvben a „PL” betűkapcsolatnak, ahogy arra a bejelentő megváltoztatási kérelmében utalt is, több jelentése van, jellemzően rövidítésként alkalmazzák, különösen a „Polónium” és a „Place” jelöléseként fordul elő. Azonban leggyakrabban alkalmazott és egyben közismert jelentése szerint Lengyelországot jelöli. Kiemelte, hogy az Európai Unió Bíróság által a C-363/99. számú ügyben kifejtettek szerint a leíró jelleghez elég azt bizonyítani, hogy a jelzés az árujegyzékbe foglalt áruval kapcsolatos valamely jellemző leírására alkalmas. A gyakorlat szerint erről a nyelvi környezet vizsgálatával, szemantikai és grammatikai elemzéssel lehet meggyőződni. A bíróság álláspontja szerint a fentiek kétséget kizáróan támasztják alá azt, hogy a megjelölés lengyelországi eredetet, kapcsolatot ír le, mégpedig nyilvánvaló utalással anélkül, hogy e kapcsolat felismeréséhez az átlagos fogyasztónak bármiféle további gondolkodásra vagy asszociációra volna szüksége. (3.Pk.23.885/2014/3.)

3. A „100 CENT” színes ábrás megjelölés védjegykénti lajstromozását kérték a 16., 17. és 23. osztályba sorolt egyes áruk tekintetében.

A Hivatal – a Vt. 2. §-a (2) bekezdésének a) pontja alapján – a védjegybejelentést elutasította. A határozat indokolásában kifejtette, hogy a színes ábrás megjelölés domináns eleme a „100” számjegy, amely mennyiséget, értéket jelöl, s önmagában megkülönböztető képességgel nem

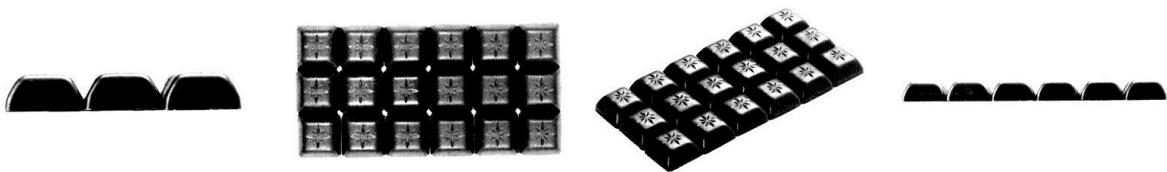
rendelkezik, bárki által szabadon használható. A kisebb betűkkel, marginális pozícióban álló „cent” szóval kiegészülve az ábrás megjelölés egy pénzben kifejezett értékre utal, amely adott esetben a termék áráként is értelmezhető, és mint ilyen nem tekinthető kizárólag a bejelentőhöz köthető kombinációnak. Hangsúlyozta a Hivatal, hogy az Európai Unió számos országában fizető eszközként használt euró váltópénze a cent. A „100 CENT” kifejezést látva ezért a fogyasztók alappal gondolhatják, hogy ez a termék ellenértékét jelöli. Utalt emellett arra is, hogy, bár a megjelölés színes ábrás, a reklámozásban gyakran használt piros színnek önmagában nincs egyedi jellege. A megkülönböztető képesség használattal történt megszerzését a Hivatal nem találta bizonyítottnak, mivel a becsatolt bizonyítékok kizárólag a bejelentő által működtetett üzletlánc megnevezésének a használatát támasztják alá, magán a terméken nem találkoznak vele a fogyasztók. (M1301237/6.)

A Fővárosi Törvényszék a megváltoztatási kérelmet elutasította. Megítélése a „100 CENT” megjelölést bármely piaci szereplő használhatja tevékenysége során, terméke, szolgáltatása mennyiségének vagy árának feltüntetésére. A megjelölés használatából egyetlen piaci szereplő sem zárható ki. Helytálló következtetésre jutott a Hivatal akkor is, amikor azt állapította meg, hogy a megjelölés színe piros, mely a reklámozásban gyakran használatos, így önmagában nincs olyan egyedi jellege, amely a szám- és szókombinációval együtt megkülönböztető képességet kölcsönözne a megjelölésnek. A megkülönböztető képesség használattal történt megszerzése körében a bíróság ugyancsak osztotta a hivatali álláspontot. A csatolt szórólapok arról tanúskodnak, hogy a „100 CENT” megjelölés nem magán a terméken, hanem a termékfotó mellett került elhelyezésre, így nem igazolja azt, hogy a fogyasztó a „100 CENT” megjelöléssel magán a terméken találkozna. (1.Pk.21.375/2014/6.)

II. Vt. 2. § (2) bekezdés b) pont

A Vt. 2. §-a (2) bekezdésének b) pontja alapján ki van zárva a védjegyoltalomból a megjelölés, ha kizárólag olyan formából áll, amely az áru jellegéből következik, vagy amely a célzott műszaki hatás eléréséhez szükséges, illetve amely az áru értékének a lényegét hordozza.

4. A Hivatalnál 944 650 lajstromszámon oltalom alatt áll az alábbi térbeli védjegy a 30. osztályba sorolt csokoládé áruk tekintetében. (A védjegy elsőbbségi napja: 2008. december 14.)

A védjegy törlése iránti kérelmet terjesztettek elő a Vt. 1. §-ára, valamint a Vt. 2. §-a (2) bekezdésének a) és b) pontjaira hivatkozással. A Hivatal a törlési kérelmet elutasította. A grafikai ábrázolhatóság vonatkozásában ismertette az Európai Bíróság C-273/00. sz. *Sieckmann-ügyben* hozott megállapításait. Kifejtette, hogy az adott ügyben egy fényképen ábrázolt megjelölésről van szó, ehhez képest a terméknek a tényleges piaci megjelenése irreleváns a grafikai ábrázolhatóság megítélése szempontjából. Utalt arra továbbá, hogy a Vt. nem zárja ki, hogy egy adott termék formája álljon védjegyoltalom alatt. A Vt. 2. §-a (2) bekezdésének a) pontját vizsgálva a Hivatal nem találta megállapíthatónak, illetve bizonyítottnak, hogy a megjelölés az elsőbbség napján, az árujegyzékbe tartozó áruk vonatkozásában nem rendelkezett megkülönböztető képességgel, illetve a fogyasztók körében általánosan használt lenne a piacon. Végül a Vt. 2. §-a (2) bekezdésének b) pontja

tekintetében arra a következtetésre jutott, hogy az adott esetben a célzott műszaki hatás nem volt értelmezhető, tekintettel arra, hogy egy csokoládétermékről van szó, amely műszaki hatással nem rendelkezik. A Hivatal következtetése szerint a csokoládé termékek a piacon számos formában és alakban jelenhetnek meg, továbbá nincs olyan forma, amely egyértelműen és konkrétan következne az áru jellegéből, így más formában is kialakítható, ezért nem állítható, hogy a térbeli megjelölést alkotó csokoládétábla az áru jellegéből következik. (A944650/22.)

A Fővárosi Törvényszék a megváltoztatási kérelmet elutasította. Kiemelte, hogy a grafikai ábrázolhatóságot nem a védjegy tényleges használata, hanem a védjegylajstromban szereplő adatok szerint kell megítélni. Jelen esetben a védjegylajstrom adatai alapján megállapítható, hogy a védjegy maga különböző nézetekből készített fotórealisztikus ábrákból áll, egy ilyen megjelölés grafikai ábrázolhatóságát pedig ésszerűen kétségbe vonni nem lehet. A bíróság megállapította, hogy a kérelmező tévesen azonosította a tárgybeli védjegyet állandóan és szokásosan alkalmazott csokoládétáblaként, illetve azzal egyenértékű formaként. Egyetértett a bíróság a Hivatal azon következtetésével is, hogy nem bizonyos az sem, hogy a Vt. 2. §-a (2) bekezdésének b) pontja akadályozza a védjegy oltalmát. Ezt azonban a Hivatal által kifejtettektől eltérő okból látta így a bíróság. Az európai gyakorlat szerint ez a kizáró ok akkor áll fenn, ha a termékforma lényegi funkcionális jellemzői kizárólag a műszaki hatás elérését szolgálják, még akkor is, ha a szóban forgó műszaki hatás más formák révén is elérhető. Vagyis az elutasítás oka nem lehet az, hogy csokoládé más formában is kialakítható. A kérdés eldöntéséhez mindenképp arról kell meggyőződni, hogy melyek a megjelölés lényegi funkcionális jellemzői, majd pedig arról kell állást foglalni, hogy ezek az áruk jellegéből következnek-e, avagy célzott műszaki hatás elérést szolgálják-e. Ha a megjelölés csak ilyen formákból áll, akkor nem alkalmas védjegyoltalomra. Mindezt a kérelmezőnek kellett volna kifejtenie, azonban értékelhető érvelést e körben nem adott elő. Megállapítható, hogy a tárgybeli védjegy nem vitásan egy csokoládétermék ábrázolása, jellege és a célzott műszaki hatás tehát az elfogyaszthatóságában áll. Az egyes csokoládékockák tetején lévő, az összbenyomást kétség kívül meghatározó csillagábrázolás ugyanakkor műszaki funkcióval nem bír, mindössze esztétikai szerepe van, ezért nem állítható, hogy a védjegy szerinti megjelölés kizárólag olyan formából áll, amely egyben valamilyen funkcionalitást is szolgál, ez pedig kizárja a Vt. 2. §-a (2) bekezdésének b) pontja alkalmazását. (3.Pk.23.764/2014/7.)

III. Vt. 3. § (1) bekezdés c) pont

A Vt. 3. §-a (1) bekezdésének c) pontja alapján a megjelölés nem részesülhet védjegyoltalomban, ha rosszhiszeműen jelentették be lajstromozásra.

5. A Hivatalnál oltalom alatt áll a „**Hamerli**” szóvédjegy a 18. osztályba sorolt „bőr és bőrutánzatok, ezen anyagból készült olyan termékek, amelyek nem tartoznak más osztályokba; állatbőrök és irhák; utazótáskák és bőröndök; esernyők, napernyők és sétatálcák; ostorok, hámok, nyerges és lószerszámok”, valamint a 25. osztályba tartozó „ruházati cikkek, cipők, kalapárúk” körében. (A védjegy elsőbbsége: 2009. június 24.)

A védjegy törlése iránti kérelmet terjesztettek elő a Vt. 3. §-a (1) bekezdésének b) és c) pontjaira, valamint az 5. § (1) bekezdésének a) pontjára hivatkozással.

A Hivatal a törlési kérelemnek helyt adott és a védjegyet keletkezésére visszaható hatállyal törölte. A Vt. 3. §-a (1) bekezdésének b) pontjára alapított kérelem vonatkozásában megállapította, hogy a védjegy egyetlen elemből, a „Hamerli” szóból áll. A megjelölésben

nem található olyan elem, amely egyértelműen utalna az áruk fajtájára, földrajzi származására vagy egyéb tulajdonságára. Az a tény pedig, hogy egy olyan vállalkozás tulajdonolja azt az árujelzőt, akinek az eredeti gyár tulajdonosaihoz nincs köze, nem alkalmas a fogyasztók megtévesztésének igazolására, így nem állapítható meg, hogy a fogyasztókban a tévedés lehetősége kialakulna.

A rosszhiszemőség tekintetében a Hivatal arra a következtetésre jutott, hogy a jogosult a bejelentés megtételekor tudatában volt annak, hogy a Hamerli név korábban mely jogi személyhez kötődött és hogy az kesztyűtermékek kapcsán vált ismertté. Álláspontja szerint a jogosulti honlap azt a benyomást keltheti a fogyasztókban, hogy a jogosult és a Hamerli családhoz köthető korábbi vállalkozás között kapcsolat állhat fenn, alkalmas lehet arra, hogy a fogyasztók a termékeket a Hamerli családhoz, valamint annak egykor tulajdonában állt vállalkozáshoz kössék. A Hivatal a bejelentő család szándékát is megállapíthatónak találta, mert a kérelmező egy olyan ismertséget kívánt felhasználni, amely nem hozzá köthető és erre engedélyt sem kapott, így a jogosult a bejelentés megtételekor tudta, hogy a megjelölés az érintett termékek piacán használt és ismert árujelző; célja ezen ismertség kihasználása volt. A Hivatal hangsúlyozta, hogy a rosszhiszemőség tekintetében a jogosult bejelentéskor fennálló szándékát kell ugyan vizsgálni, azonban előfordulhat, hogy a bejelentés napját követően merülnek fel olyan körülmények és iratok, amelyekből következtetni lehet a védjegybejelentő eredeti szándékára. A jelen esetben a jogosult a gazdasági céljainak eléréséhez a Hamerli név fennálló hírnevét és reputációját kívánta felhasználni, ez azonban csak a védjegybejelentést követően keletkezett bizonyítékokból állapítható meg.

A Vt. 5. §-a (1) bekezdésének a) pontja szerinti kizáró okot vizsgálva a Hivatal megállapította, hogy a Ptk. 85. §-ában foglalt kegyeleti jogok megsértésének elbírálására a bíróság rendelkezik hatáskörrel, így ezen kérelmezői hivatkozás tekintetében a vizsgálatot nem folytatta le. Rögzítette, hogy a személyhez fűződő jogok sérelmét a konkrét esetben felmerülő szempontok alapján, a védjegybejelentés árujegyzékére figyelemmel kell megítélni. A névviselési jog sérelme nem csak a családi név és az utónév együttes használatával valósulhat meg, egy közismert családi név jogosulatlan használata ugyanis jogsérelmet eredményez az utónév feltüntetése nélkül is. A Hivatal megállapította, hogy a Hamerli családnévről Hamerli János gyáralapítót, valamint az általa fémjelzett Hamerli kesztyűkészítési hagyományokat idézi fel a közönség, így a Hamerli név ismertsége – az érintett termékek tekintetében – fennáll. Jelentőséget tulajdonított annak is, hogy a tárgybeli védjegy és a kérelmező vezetékneve között azonosság állapítható meg, továbbá, hogy a Hamerli név nem tekinthető gyakori családnévnek, kifejezetten ritka. Mindezek alapján arra a következtetésre jutott, hogy a támadott védjegyben szereplő, a kérelmező szakmai és fogyasztói körökben elismert felmenőjének családnévvel azonos megjelölés használata a kérelmező névhez való jogának sérelmét valósítja meg. (M0901891/17.)

A jogosult megváltoztatási kérelmében kérte, hogy a bíróság a jegyzőkönyvbe foglalt hivatali végzést is bírálja el, annak jogellenességét is állapítsa meg. E körben kifejtette, hogy a Hivatal lényeges eljárási szabálysértést valósított meg, amikor az eljárás során a szóbeli tárgyaláson kihirdetett, a jogosult jogi képviselője számára kézbesített jegyzőkönyvbe foglalt végzésében visszautasította a jogosult nevében képviselőként eljárni kívánó természetes személy eljárását. A Hivatal a szóbeli tárgyalás során minden előzmény és erre vonatkozó kérelem nélkül jogtanácsosi minőségben kezelte a meghatalmazott személyt, holott az adott személy nem hivatkozott ilyen minőségére, meghatalmazását természetes személyként, nem jogtanácsosként kapta.

A Fővárosi Törvényszék a jogosultnak az eljárási szabálysértéssel kapcsolatos kifogásával nem értett egyet. Álláspontja szerint a Hivatal megalapozottan utasította vissza [Ket. 40. § (4)

bek.] a magát személyi azonossági igazolvánnyal igazoló és a szabadalmi ügyvivői irodától származó meghatalmazást csatoló magánszemély képviselőként való eljárását a védjegytorlési ügyben. A Vt. 44. § (2) bekezdésének negyedik fordulata szerint az ügyvédi irodának, a szabadalmi ügyvivői irodának vagy a szabadalmi ügyvivői társaságnak adott meghatalmazást bármely olyan személy meghatalmazásának kell tekinteni, aki igazolja, hogy az iroda vagy a társaság keretében működik. A személyazonossági igazolvány adataiból, de a csatolt meghatalmazásból sem tűnik ki, hogy a szóban forgó magánszemély a meghatalmazó iroda keretében működik, vagyis azzal munka- vagy tagsági jogviszonyban áll. Az ügyfél által az irodának adott meghatalmazás tehát nem tekinthető a szóban forgó magánszemély meghatalmazásának a Vt. felhívott rendelkezése alapján.

Az eljárási szabálysértésre történő hivatkozáson túl megváltoztatási kérelemmel kizárólag a Vt. 3. § (1) bekezdés c) pontjára és 5. § (1) bekezdés a) pontjára alapozott döntést támadták meg. A rosszhiszeműség vonatkozásában a Fővárosi Törvényszék megállapította, hogy a Hivatal a tényállást kellő alapossággal feltárta, következtetését azonban nem osztotta. Kifejtette, hogy a védjegy tárgyát képező HAMERLI megjelölést a kérelmező családjához köthető vállalkozás 1948 óta nem használja, azt annak jogutódja sem használta, és nem merült fel bizonyíték arra, hogy a kérelmezői vállalkozás alapítását megelőzően harmadik személy használta volna a tárgybeli védjegy árujegyzékbe tartozó áruk körében. A megjelölés használata nélkül eltelt fél évszázad nyilvánvalóan elegendő volt arra, hogy mint kereskedelmi név feledésbe merüljön, illetve legfeljebb a pécsi kesztyűgyártáshoz kapcsolódó történelmi adatként, esetleg a pécsi kesztyűgyártási hagyományra való hivatkozásként maradjon fenn. A kérelmező nem tudott olyan érdeket igazolni, amelyet sérthetne az a tény, hogy a megjelölés kizárólagos joga a jogosultat illeti. A bíróság álláspontja szerint a védjegyjogi rosszhiszeműséget és az ezzel összefüggő érdeksérelmet is az átlagfogyasztó döntései, tévedésének lehetőségei felől kell megítélni. A szűk, pécsi érdekeltségű szakmai közönség azonban nem azonosítható azzal a szokásos mértékben tájékozott, ésszerűen figyelmes és körültekintő, átlagos fogyasztóval, akiről azt kell feltételezni, hogy soha sem hallotta a Hamerli nevet. Szükségtelenül hivatkozott a Hivatal a C-529/07. számú *Lindt-döntésre*, annak ugyanis az a kiinduló alapja, hogy harmadik személy legalább egy tagállamban a támadott megjelöléssel azonos vagy hasonló megjelölést használ azonos vagy hasonló áruk körében. A bíróság szerint nem állapítható meg a védjegybejelentéssel kapcsolatos rosszhiszeműség az alapján sem, hogy a jogosult honlapján a kérelmező felmenője által alapított vállalkozáshoz kapcsolódó fényképfelvételek és leírások találhatóak. Ez ugyanis a védjegy használatának módjára tartozó kérdés, amely attól függetlenül ítélni és ítélni kell, hogy a jogosultat a védjegy bejelentésével milyen szándék vezérelte. A védjegy aktuális használati módjából a jogosult védjegy bejelentéskori szándékára sem lehet bizonyossággal visszakövetkeztetni. Nem értett egyet a bíróság azzal az állásponttal sem, hogy a jogosult bejelentéskori rosszhiszeműségére abból lehet visszakövetkeztetni, hogy a fenti látszat keltésével tisztességtelen piaci előnyre tesz szert. Mindezek alapján a bíróság nem látott olyan konkrét jogsérelmet, amelyet a jogosultat megillető kizárólagos használati jog okozhatna, ez pedig a bírói gyakorlat szerint kizárja a kérelmező rosszhiszeműségét (Legfelsőbb Bíróság, Pfv.IV21.442/2010/6.). Önmagában az, hogy a jogosult egy hajdanán ismert, de feledésbe merült árujelzöt próbál feltámasztani, és ennek érdekében a megjelölés használatára kizárólagos jogot kíván szerezni, nem tekinthető rosszhiszemű magatartásnak. A bíróság kiemelte, hogy a kérelmező kegyeleti jogára is hivatkozott, a Hivatal azonban ezt nem vizsgálta, mert véleménye szerint erre a bíróság rendelkezik hatáskörrel. Ezen álláspont azonban annyiban téves, hogy a Hivatal a Vt. 5. § (1) bekezdés a) pontjának alkalmazhatóságát vizsgálva erről a kérdéstről állást foglalhat, sőt, e kizáró ok megítéléséhez szükséges mértékben állást is kell foglalnia. A kegyeleti jog sérelmének megítélése nem

különbözik a személyhez fűződő jog sérelmének a Vt. 5. § (1) bekezdés a) pontja, vagy pl. a jogszabályba ütközésnek a Vt. 5. § (2) bekezdésének b) pontja körében való, tisztán hipotetikus, anyagi jogerővel nem bíró megítéléstől. A Hivatal így lényeges eljárásjogi szabálysértést valósított meg azzal, hogy téves jogi álláspontja folytán e körben nem tárta fel a tényállást. Hatályon kívül helyezésre azonban nem volt szükség, mert a döntéshez szükséges adatok további bizonyítás nélkül is rendelkezésre álltak, így a bíróság a kérdést érdemben elbírálhatta. Mindezek alapján a bíróság arra a következtetésre jutott, hogy sem a jogosult szakmai elhivatottsága, kompetenciája, sem pedig áruinak, szolgáltatásainak minősége kapcsán nem merült fel olyan aggály, amely a „bőrös” Hamerlik megteremtette értékrendszerrel az ő emléküket sértő módon összeférhetetlen lenne és ezért kegyeleti jog sérelme lenne megállapítható.

Nem értett egyet a bíróság azzal sem, hogy a védjegy a kérelmező személyhez fűződő jogát sérti. Megállapította, hogy a Hamerli igen ritka családnév Magyarországon, nem merült fel olyan adat, hogy a kérelmezőn és családtagjain kívül van még olyan személy, aki ilyen néven ismert. A kérelmező vegyész-mérnök-ként különböző vegyipari termékeket gyárt saját vállalkozásában. Kesztyűgyártással, forgalmazással soha sem foglalkozott. Nem merült fel adat arra, hogy felmenői emlékének ápolásában a szokásosnál aktívabb szereppel bírna, ennek érdekében a nyilvánosság előtt rendszeresen fellépne. Mindezek alapján a kérelmező ismertnek csak annyiban tekinthető, amennyiben ismert a családneve, és ismert felmenőinek szakmai öröksége. A kifejtettek alapján azonban már az sem bizonyos, hogy a tárgybeli védjegyet érintő árukkal kapcsolatba kerülő átlagos fogyasztó általános műveltségének részét képezi a Hamerli család nevének és szakmai teljesítményének ismerete. A bíróság kétséget kizáróan megállapíthatónak találta, hogy a tárgybeli védjegy alapján nem azonosítható a kérelmező, és így az nem is sérti az ő névviseléshez való jogát. Mindezek alapján a bíróság a Hivatal határozatát megváltoztatta és a törlési kérelmet elutasította. (3.Pk.25.401/2014/6.)

IV. Vt. 3. § (2) bekezdés a) pont

A Vt. 3. §-a (2) bekezdésének a) pontja alapján ki van zárva a védjegyotalomból a megjelölés, ha az ipari tulajdon oltalmára létesült Párizsi Uniós Egyezmény 6ter cikkének (1) bekezdésében felsorolt jelzések bármelyikéből áll, vagy azt tartalmazza, feltéve, hogy

- aa) az ilyen jelzést - ha nem állami zászlóról van szó - az említett 6ter cikk (3) bekezdése szerint közölték, továbbá*
- ab) a megjelölést - abban az esetben, ha hivatalos ellenőrzési és hitelesítési jegyből vagy fémjelzésből áll, vagy azt tartalmazza - az említett jelzésekkel hivatalosan megjelölt árukkal azonos vagy azokhoz hasonló áruk tekintetében jelentették be lajstromozásra.*

6. Színes, térbeli megjelölés védjegykénti lajstromozását kérték a 33. osztályba tartozó „pezsgők” termékekre.

A Hivatal a védjegybejelentést – a Vt. 3. §-a (2) bekezdésének a) pontja alapján – elutasította. Álláspontja szerint a tárgybeli színes térbeli megjelölés nem oltalomképes, mert védjegyelemként állami felségjelzést tartalmaz, mégpedig Magyarország címerének elkülöníthető részét, a Szent Korona címertani utánezatát. A bejelentett megjelölésen három helyen is – az üveg dugóját befedő borításon két helyen, valamint a címkén – megjelenik a Szent Korona grafikája. A Hivatal kifejtette, hogy a PUE 6ter cikk (1) (a) bekezdése alapján a szóban forgó védettség kiterjed az érintett állami jelzések címertani utánezataira is. A jelen ügyben pedig a bejelentett megjelölés három helyen tartalmazza a Szent Korona ábrázolását stilizált kialakításban, amelyen az állami jelkép sajátos elemei jól kivehetők. Következésképpen megállapítható, hogy a Magyarország címerében szereplő Szent Korona stilizált, azonosítható ábrázolása. Ezért a védjegyelemként történő lajstromozáshoz az illetékes miniszter engedélye szükséges. A Hivatal a Vt. 3. § (3) bekezdése alapján kiemelte, hogy a bejelentő az illetékes szerv hozzájárulását nem csatolta a védjegyeljárás során, ezért a lajstromozási akadály fennáll; a bejelentett megjelölés nem oltalomképes. (M1203553/6.)

A Fővárosi Törvényszék rögzítette, hogy a Hivatal kellően feltárt tényállás alapján helytállóan állapította meg, hogy a lajstromozni kért megjelölés nem oltalomképes. A PUE a címertani utánezat használatát is kizárja, márpedig a lajstromozni kért megjelölés koronaábrázolásán egyértelműen azonosíthatók a Szent Korona főbb jellegzetességei, a félgömböt formázó négy pánt, a ferde kereszt, valamint a lecsüngő aranyláncok. Súlytalan ezért a bejelentő azon érvelése, hogy a megjelölés ábráján látható koronaábrázolás pusztán sematikus, utalás jellegű volna. Megállapította, hogy az Ipari és Kereskedelmi Minisztérium – bírósági felhívásra csatolt – határozata nem felel meg a Vt. 3. § (3) bekezdése szerinti, illetékes szerv hozzájárulásának, mert azt a St. Stephan's Crown borcsaláddal kapcsolatos eljárásban adta ki az illetékes hatóság, ezért ebben az eljárásban nem vehető figyelembe, a lajstromozást kizáró ok ennek ismeretében is fennáll. Mindezek alapján a bíróság a megváltoztatási kérelmet elutasította. (3.Pk.24.655/2013/6.)

A Fővárosi Ítéletábla az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyta. Kiemelte, hogy az ismertetett szabályozás szerint az olyan megjelölés védjegyként való lajstromozásához, amely magában hordozza a nemzeti címer részét alkotó Szent Koronát vagy annak címertani utánezatát, szükséges a kormányzati tevékenység összehangolásáért felelős miniszter engedélye, ilyet a bejelentő felhívás ellenére sem csatolt, ezért helyesen helyezkedett a Hivatal és a törvényszék arra az álláspontra, hogy enélkül nem kerülhet sor az oltalom megadására. Ezt nem pótolja a jogelőd számára 1996-ban a St. Stephan's Crown védjegyhez kiadott engedély, mert az más megjelölésre, továbbá nem pezsgőkre, hanem borokra vonatkozott. (8.Pkf.26.335/2014/4.)

V. Vt. 4. § (1) bekezdés b) pont és (4) bekezdés

A Vt. 4. §-a (1) bekezdésének b) pontja alapján nem részesülhet védjegyoltalomban a megjelölés, amelyet a fogyasztók összetéveszthetnek a korábbi védjeggel a megjelölés és a védjegy azonossága vagy hasonlósága, valamint az érintett áruk, illetve szolgáltatások azonossága vagy hasonlósága miatt.

A Vt. 4. §-ának (4) bekezdése szerint e törvény alkalmazásában az összetéveszthetőség magában foglalja azt az esetet is, ha a fogyasztók a megjelölést gondolati képzetársítás (asszociáció) útján kapcsolhatják a korábbi védjegyhez.

7. A „FAMILY MARKET a családbarát üzletlánc” jelmondat védjegykénti lajstromozását kérték a 35. és 39. osztály betűrend szerinti jegyzékében szereplő valamennyi szolgáltatásra.

A bejelentéssel szemben – a Vt. 4. §-a (1) bekezdésének b) pontjára és (4) bekezdésére hivatkozással – felszólalást nyújtottak be a 35. osztály tekintetében. A felszólaló előadta, hogy jogosultja a korábbi elsőbbségű „EUROFAMILY” szóvédjegyeknek, mely oltalma a 35. osztályra terjed ki.

A Hivatal a felszólalást elutasította és a védjegybejelentés tárgyát képező megjelölést védjegyként lajstromozta. A lajstromozni kért jelmondat és az ellentartott szóvédjegy szövelemait összehasonlítva kifejtette, hogy függetlenül attól, hogy a megjelölésben az egyes elemek minimális megkülönböztető képességgel rendelkeznek, a szavak elrendezése és értelmezése jelmondatként megkülönböztető képességet eredményez, a teljes mondatot kell összehasonlítani a korábbi védjeggyel. A vizuális összehasonlítás alapján megállapította, hogy a bejelentett megjelölés egy hosszabb mondatból, míg a korábbi védjegy egy egybeírt összetett szóból áll. A két megjelölésben csak egy szó, a „FAMILY” egyezik meg, míg a többi rész eltérő, illetőleg a szavak jelmondatban való elhelyezése miatt el tudják határolni a fogyasztók a védjegyet és a megjelölést, annál is inkább, mert a fogyasztók az első szóelem teljes eltérését látják. Fonetikailag elemezve a megjelöléseket szintén nagyobb fokú eltérés állapított meg, míg a konceptuális összehasonlítás alapján arra mutatott rá, hogy mindkét megjelölés önálló jelentéssel bír. A Hivatal mindebből arra következtetett, hogy a megjelölések között csekély az egyezés, az eltérő szóelemek miatt hasonlóság nem áll fenn, így az összbenyomás alapján sem lehet összetéveszteni a lajstromozni kért megjelölést az ellentartott védjeggyel. Az árujegyzékeket összevetve rögzítette, hogy a felszólalással érintett 35. áruosztályt tekintve az árujegyzékek azonosnak minősülnek, azonban az összetéveszthetőségig való hasonlóság ezzel együtt sem volt megállapítható, A Vt. 4. §-a (4) bekezdése vonatkozásában a Hivatal álláspontja szerint a megjelölés és az ellentartott védjegy között olyan jelentős eltérések vannak, mely alapján a fogyasztók asszociáció útján sem kapcsolják össze azokat, nem feltételezik, hogy a megjelöléssel ellátott szolgáltatások a kérelmezőhöz köthetők. (M1202392/32.)

A Fővárosi Törvényszék a megváltoztatási kérelmet elutasította. A bíróság teljes mértékben egyetértett a Hivatalnak a megjelölésekre vonatkozó vizuális, fonetikai és konceptuális összevetése során tett megállapításaival. A képzettársítás útján való összetéveszthetőség csak a „FAMILY” szó egyezése alapján volna feltételezhető, ez azonban a szóelem fenti jelentése és az átlagfogyasztó általi értelmezése miatt kizárható. Az, hogy mindkét megjelölés a „család” fogalmára és az angol nyelv használatával a nyugati jóléti társadalmak fogyasztói kultúrájára utal, olyan távoli kapcsolat, amely a bejelentett megjelölés lajstromozását nem zárhatja ki. (3.Pk.24.312/2014/4.)

8. A „FIPROLINE” nemzetközi szóvédjegy oltalmának Magyarországra történő kiterjesztését kérték az 5. osztályba tartozó „állatgyógyászati készítményekre, különösen parazita elleni készítményekre, külső használatra” áruk tekintetében.

A bejelentéssel szemben – a Vt. 4. §-a (1) bekezdésének b) pontjára és (4) bekezdésére hivatkozással – felszólalást nyújtottak be. A felszólaló előadta, hogy jogosultja a korábbi elsőbbségű „FRONTLINE” szóvédjegyeknek az 5. osztályba sorolt „rovarölő, parazita elleni és féregűző készítmények állatgyógyászati használatra” áruk vonatkozásában.

A Hivatal megállapította, hogy a felszólalás nem alapos és a bejelentett megjelölés magyarországi oltalmát elismerte. A vizuális összevetés során rögzítette, hogy a megjelölések között mutatkozik ugyan némi vizuális hasonlóság, mert mindkét megjelölés kilenc betűs és csak szóelemeket tartalmaz, a kezdő „F” betű és az utolsó négy betű (L, I, N, E) is azonosak, azonban a megjelölések közötti különbségek meghaladják az azok közötti hasonlóságokat. Fonetikailag vizsgálva a „FRONTLINE” három, a „FIPROLINE” négy szótagból áll. A megjelölések első elemei (FRONT-, FIPRO-) csekély hasonlóságot mutatnak, annak ellenére, hogy a betűk – kettő kivételével – azonosak. Mindkét megjelölés „F” hanggal kezdődik ugyan, de az utána következő „R” illetve „I” hangok jelentősen meghatározzák a szó dallamát, hangzást tekintve elkülöníthetők egymástól, a ritmikai különbséget pedig az eltérő szótagszámok adják, így az összetéveszthetőség ezen az alapon nem áll fenn. Ami a konceptuális hasonlóságot illeti, a Hivatal megállapította, hogy a két elnevezés más elgondoláson alapul. Szemben az ellentartott védjeggyel, az átlagfogyasztók egyáltalán nem tulajdonítanak jelentést a „FIPROLINE” szónak. A „LINE” szóelem ráadásul leíró jellegű, az állatgyógyászatban használatos termékcsaládokra, termékvonalakra (product line) utal, így a szóelem az összehasonlításnál kisebb jelentőséggel bír. Mindezek alapján azt a következtetést vonta le, hogy a vizsgált megjelölések mutatnak némi hasonlóságot, azonban ez önmagában nem elegendő az összetéveszthetőség veszélyének megállapításához. Noha az árujegyzékek megfogalmazása eltéréseket mutat, a Hivatal lényegi azonosságot állapított meg közöttük. Mindkét árujegyzékben az 5. áruosztály áru szerepelnek, azon belül állatgyógyászati termékek. Az asszociációs összetéveszthetőség körében kifejtette, hogy a vizsgált megjelölések jelentése eltérő, így a fogyasztók a lajstromozni kért nemzetközi védjegyet látva sem közvetve, sem közvetlenül nem fogják azt a korábbi védjegyhez társítani. (A1032318/29.)

A – megváltoztatási kérelmet elutasító – bírósági határozatok osztották azt a hivatali álláspontot, hogy az érintett árujelzők sem formális alapon, sem képzettársítás útján nem téveszthetők össze, ezért az oltalom Magyarország területére történő biztosítása nem ütközik a Vt. 4. § (1) bekezdés b) pontjában vagy (4) bekezdésében meghatározott lajstromozási akadályba. (3.Pk.25.075/2013/7., 8.Pkf.26.383/2014/5.)

9. A „DASELL” szövmegjelölés védjegykénti lajstromozását kérték az 5. áruosztályba sorolt „onkológiai hatású humán gyógyszerészeti készítmények” termékek körében.

A bejelentéssel szemben – a Vt. 4. §-a (1) bekezdésének b) pontjára és (4) bekezdésére hivatkozással – felszólalást nyújtottak be. A felszólaló előadta, hogy jogosultja a korábbi elsőbbségű „ADACEL” közösségi szövmegjegynek az 5. osztályba tartozó oltóanyagok vonatkozásában.

A Hivatal a felszólalást elutasította és a védjegybejelentés tárgyát képező megjelölést védjegyként lajstromozta. A vizuális hasonlóságot vizsgálva rögzítette, hogy a lajstromozni kért megjelölés és az ellentartott védjegy tárgya egyaránt hat betűből álló szó, a betűkészletből négy betű azonos, és ugyanolyan sorrendben helyezkednek el, azonban a szavak kezdeti betűje eltérő és a szavak közepén elhelyezkedő betűk is különböznek. A lajstromozni kért megjelölés szó végén elhelyezkedő kettős „L” betű markánsan jelenik meg, amely szintén kellő elhatárolást biztosít. Mindezek alapján vizuális hasonlóságot nem talált megállapíthatónak. Fonetikailag elemezve a megjelöléseket a Hivatal ugyancsak nem észlelt hasonlóságot, mert eltérés van a szótagok száma között, és ezáltal szerinte jelentős a hangzásbeli különbség is. Konceptuálisan vizsgálva az összetéveszthetőséget, eltérést látott a megjelölés és az ellentartott védjegy között, mert egyik megjelölés sem rendelkezik önálló

jelentéssel, mindkettő fantáziaszó. Nem osztotta azt a felszólalói érvelést, hogy az ellentartott védjegyben a fogyasztók felismerik a sejtire utaló „CEL” szóelemet. A lajstromozni kért megjelölés és az ellentartott védjegy árujegyzékét összevetve a Hivatal megállapította, hogy azok között alacsony fokú hasonlóság áll fenn; releváns fogyasztónak egyrészt a gyógyszer megvásárló és felhasználó átlagfogyasztót, másrészt az egészségügyben dolgozó szakembereket tekintette. A Vt. 4. §-a (4) bekezdése szerint vizsgálva a megjelöléseket a Hivatal arra a következtetésre jutott, hogy azok között nem áll fenn olyan mértékű hasonlóság, illetve konceptuális kapcsolat, amelyek alapján azokat a fogyasztók gondolati képzettársítás útján összekapcsolhatnák. (M1303242/33.)

A Fővárosi Törvényszék álláspontja szerint a Hivatal kellően feltárt tényállás alapján, helytállóan döntött a tárgybeli megjelölés védjegykénti lajstromozásáról, a döntés indokaival is egyet értett. Az árujegyzékek összevetésével kapcsolatban kiemelte, hogy a lajstromozni kért megjelölés árujegyzéke onkológiai hatású készítményeket fed le, míg az ellentartott védjegy oltalma a szisztémás fertőzések elleni vakcinákra terjed ki. Egy szokásos mértékben tájékozott fogyasztó számára olyan, alapvetően különböző gyógyászati felhasználási területek ezek, amelyek csak annyiban kapcsolódnak, hogy egyaránt humán gyógyszerészeti készítményeket érintenek. Az áruk ilyen csekély hasonlósága nem befolyásolhatja a megjelölések formális különbözőségét. Mindezek alapján a bíróság a megváltoztatási kérelmet elutasította. (3.Pk.25.534/2014/4.)

VI. Vt. 4. § (3) bekezdés

A Vt. 4. §-ának (3) bekezdése alapján a megjelölés nincs kizárva a védjegyoltalomból, ha olyan korábbi védjeggyel ütközik, amelyet annak jogosultja nem használt a 18. § előírásainak megfelelően.

10. Színes ábrás megjelölés védjegykénti lajstromozását kérték a 19. osztályba tartozó egyes áruk, valamint a 42. osztályba sorolt szolgáltatások tekintetében.

A bejelentéssel szemben – a Vt. 4. §-a (1) bekezdésének b) pontjára hivatkozással – felszólalást nyújtottak be. A felszólaló előadta, hogy jogosultja a korábbi elsőbbségű „FLOWCRETE” szóvédjegynek, mely a 19., 37. és 41. osztályokban áll oltalom alatt.

A Hivatal a felszólalást megalapozatlannak találta és a megjelölést védjegyként lajstromozta. Erre irányuló bejelentői indítványra elsősorban a tényleges használat kérdésében foglalt állást. Értékelve a felszólaló által benyújtott termékismertetőket, fényképeket, egy honlap főoldalát, valamint magyarországi értékesítési adatokat, azt állapította meg a Hivatal, hogy a becsatolt termékismertetőket nem az ellentartott „FLOWCRETE” megjelölésre, hanem a „FLOWFAST” és a „FLOWFRESH” elnevezésű termékekre vonatkoztak. A fényképeket sem találta alkalmasnak a használat igazolására, mert ezek egyrészt nem a korábbi megjelölésre vonatkoztak, másrészt nem is magyarországi használatot igazoltak, hiszen a fotók az Egyesült Királyságban, az Egyesült Államokban, valamint Szingapúrban készültek. Az értékesítési adatokat tartalmazó táblázat ugyancsak nem volt megfelelő bizonyíték, mert maga a védjegy semmilyen formában nem szerepelt rajta, továbbá azon aláírás, bélyegző sem volt található. A

hivatkozott internetes oldalokról nem derültek ki a látogatottsági adatok, valamint nem álltak rendelkezésre olyan információk sem, amelyekből megállapítható lett volna az ellentartott védjeggyel ellátott áruk piaci részesedése, a termék bevezetésére fordított anyagi ráfordítások, a marketing tevékenység igazolására szolgáló adatok. Mindezek alapján a Hivatal arra a következtetésre jutott, hogy a felszólaló által felajánlott bizonyítékok külön-külön és összességükben sem igazolják az ellentartott védjegy tényleges használatát, ezért a Vt. 4. §-ának (3) bekezdése alapján a felszólalás érdemi vizsgálatának folytatására nem volt szükség. (M1301085/14.)

A Fővárosi Törvényszék elsőként a felszólalónak az eljárásjogi szabálysértéssel kapcsolatos érvelését vizsgálta meg, amellyel nem értett egyet. Álláspontja szerint nem hibázott a Hivatal abban, hogy elsősorban az ellentartott védjegy használatának kérdését vizsgálta, s miután úgy ítélte meg, hogy a védjegynek a tényleges használatát nem bizonyította a felszólaló, a Vt. 4. § (1) bekezdésének b) pontja szerinti kizáró ok további feltételeinek vizsgálata nélkül utasította el a felszólalást. A bíróság kiemelte, hogy a kellően nem használt korábbi védjegy nem lehet akadálya a megjelölés későbbi védjegykénti lajstromozásnak. Ezen anyagi jogszabály és a Vt. 61/E. § (2) bekezdése nem csak szükségtelenné teszi, de kifejezetten ki is zárja a megjelölések és az áruk összetéveszhetőségének vizsgálatát akkor, ha az ellentartott védjegy használatának bizonyítása sikertelen. Ami az ügy érdemét illeti, a Hivatal a felszólaló által felajánlott bizonyítékok helytálló mérlegelésével jutott arra a következtetésre, hogy azok nem alkalmasak a Vt. 18. §-ában elvárt használat igazolására, ezért a megváltoztatási kérelmet elutasította. (3.Pk.23.762/2014/3.)

VII. Vt. 4. § (1) bekezdés c) pont

A Vt. 4. §-a (1) bekezdésének c) pontja értelmében nem részesülhet védjegyoltalomban eltérő áruk, illetve szolgáltatások tekintetében a belföldön jóhírnevet élvező korábbi védjeggyel azonos vagy ahhoz hasonló későbbi elsőbbségű megjelölés, ha annak alapos ok nélkül történő használata a jó hírű védjegy megkülönböztető képességét vagy hírnevét sértené vagy tisztességtelenül kihasználná.

11. A „WÁBERER HUNGÁRIA” szóösszetétel védjegykénti lajstromozását kérték a 36. osztályba tartozó „biztosítás” szolgáltatások tekintetében.

A bejelentéssel szemben – a Vt. 4. §-a (1) bekezdésének b) és c) pontjaira hivatkozással – felszólalást nyújtottak be. A felszólaló előadta, hogy jogosultja a korábbi elsőbbségű „HUNGÁRIA BIZTOSÍTÓ” védjegynek a 35. és 36. osztályok vonatkozásában.

A Hivatal a felszólalást megalapozatlannak találta és a megjelölést védjegyként lajstromozta. A határozat indokolásában kifejtette, hogy a bejelentett megjelölés és a védjegy egyaránt szóösszetétel, amelyek vizuális szempontból különbözőek. A Wáberer szó mint vezetéknév az árujegyzékben foglalt szolgáltatások tekintetében egyedi kifejezésnek minősül és erős megkülönböztető képességgel rendelkezik. Ilyenként a szóösszetétel első tagjaként a fogyasztók számára biztos elhatárolást jelent az ellentartott védjegytől. A magyar nyelv sajátosságaira utalva rámutatott a Hivatal, hogy az első szóelemek különbözősége folytán fonetikailag sem áll fenn az összetéveszhetőség veszélye. Konceptuális aspektusból megállapította, hogy a mindkét megjelölés tartalmazza a Hungária szót, amely mindkét esetben a szolgáltatás földrajzi elhelyezkedésére utal. A bejelentett megjelölés első tagja viszont a magyar nyelvben nem ismert fantáziaszónak minősülő szó. A Hivatal kiemelte e körben, hogy a felszólalói védjegy mindkét szava leíró jellegű, mivel az első a földrajzi

származásra, a második szóelem pedig a szolgáltatás fajtájára utal, s csak a szerzett megkülönböztető képességénél fogva oltalomképes. A későbbi megjelölés rendelkezik egy erős megkülönböztető jelleggel bíró kifejezéssel, amely biztosítja a kellő elhatárolást. Az árujegyzékek ugyan a 36. osztályban egyezőséget mutatnak, de a megjelölések közötti lényeges eltérésre tekintettel nem áll fenn az ütközés.

A Hivatal a Vt. 4. §-a (1) bekezdésének c) pontja alapján is vizsgálta a bejelentést, e körben megállapította, hogy a felszólaló védjegye a benyújtott dokumentumok alapján jó hírnevet élvez a 36. áruosztályban Magyarország területén. Azonban úgy értékelte, hogy a lajstromozni kért megjelölés és a korábbi védjegy nem mutat olyan fokú hasonlóságot, ami a szokásosan tájékozott, ésszerűen figyelmes és körültekintő fogyasztó képzetében felidézne a jóhírű felszólalói védjegyet, ezért az nem is sértheti, vagy használhatja ki a jóhírű védjegy megkülönböztető képességét vagy jóhírnevét. (M1203580/18.)

A Fővárosi Törvényszék rámutatott, hogy a megjelölés első, hangsúlyos eleme a „WÁBERER” tulajdonnév és egyben fantáziaszó, ami kellő elhatárolást nyújt az árujegyzék azonossága mellett is, és önmagában kizárja, hogy a szokásosan tájékozott, ésszerűen figyelmes és körültekintő fogyasztó kapcsolatot feltételezzon az ellentartott védjeggyel. Így nem fenyeget a jóhírű védjegy megkülönböztető képességének vagy jóhírnevének sérelme vagy kihasználása. Az árujelzők közös „HUNGÁRIA” eleme cégnevek részeként általánosan és szokásosan használt kifejezés, megkülönböztető képességgel nem bír, mindössze ezen tag azonossága nem eredményezhet összetéveszthetőséget. Hangsúlyozta, hogy az ellenérdekű fél névváltozása, a megjelölés története és a tényleges használat módja indifferens a felhívott lajstromozási akadályok vizsgálatakor, mivel kizárólag a megjelölés és a védjegy összevetése alapján megállapítottak bírnak jelentőséggel. Noha a korábbi védjegy szerzett megkülönböztető képessége az évtizedeken át tartó használat alapján nem vitatható, azonban az eltérések miatt nem lehet a védjegy oltalmának akadály. Mindezekre tekintettel a bíróság a megváltoztatási kérelmet elutasította. (3.Pk.23.639/2013/5.)

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyta. Álláspontja szerint a Vt. 4. §-a (1) bekezdésének b) pontja esetében az áruk, szolgáltatások azonossága vagy hasonlósága képezheti a megjelölés lajstromozásának akadályát, amennyiben ez összetéveszthetőség lehetőségét eredményezi. A c) pont szerint akkor kizárt a védjegyoltalom, ha a jóhírű védjeggyel azonos vagy ahhoz hasonló megjelöléssel eltérő árukat vagy szolgáltatásokat kívánnak jelölni. A bejelentő a 36. osztályban kizárólag a biztosításra igényelt oltalmat, ami szerepel az ellentartott védjegy árujegyzékében is, tehát az érintett szolgáltatások teljes azonosságáról van szó. Ezért a másodfokú bíróság tévesnek ítélte, hogy a felszólaló a Vt. 4. §-a (1) bekezdésének b) és c) pontja alapján egyaránt támadta a védjegybejelentést. A két jogcím egyidejű alkalmazhatósága a törvény szövegéből következően kizárja egymást, amennyiben az áruk, szolgáltatások azonosak, akkor nem a c) pont szerinti kizáró ok, hanem a b) pontban rögzített lajstromozási akadály vizsgálata szükséges. Ebből adódóan a jogvita elbírálása szempontjából a felszólaló védjegyének és a védjegybejelentésnek a Vt. 4. §-a (1) bekezdésének b) pontja szerinti összevetése elegendő és nincs jogszabályi lehetőség arra, hogy a másodfokú bíróság a c) pont alapján is megvizsgálja a bejelentést. Ennek folytán a másodfokú bíróság, mint szükségtelent mellőzte az elsőfokú végzés indokolásából a jóhírűség kapcsán kifejtett indokokat. (8.Pkf.25.411/2014/5.)

A Kúria a jogerős végzést hatályában fenntartotta. A felszólaló felülvizsgálati kérelmében alapvetően azt sérelmezte, hogy a másodfokú bíróság az adott esetben nem látta alkalmazhatónak a Vt. 4. §-a (1) bekezdésének c) pontját. A Kúria rámutatott, hogy a Pfv.IV.22.204/2009/5. számú határozatában fejtette ki azt az álláspontját, hogy az

összehasonlított megjelölések azonossága vagy hasonlósága esetén, az azonos vagy hasonló áruk vagy szolgáltatások tekintetében irányadó Vt. 4. §-a (1) bekezdésének b) pontja szerint, a jó hírű védjegyet megillető speciális oltalom az összetéveszthetőség fokának megítélése során a Vt. 4. §-ának (4) bekezdése alapján figyelembe vehető. E rendelkezés értelmében a törvény alkalmazásában az összetéveszthetőség magában foglalja azt az esetet is, ha a fogyasztók a megjelölést gondolati képzettársítás (asszociáció) útján kapcsolhatják a korábbi védjegyhez. Mindaz, amit a felszólaló a Vt. 4. §-a (1) bekezdésének c) pontja alkalmazhatósága körében – az Európai Bíróság döntéseire is hivatkozva – előadott, a Vt. 4. §-ának (4) bekezdése alapján a fogyasztók gondolati képzettársításának vizsgálata során értékelhető. A Vt. 4. §-a (1) bekezdésének c) pontja alkalmazása körében a korábbi jó hírű védjegy eltérő áruk vagy szolgáltatások esetére is kiterjedő, fokozottabb védelmét a megjelölések azonossága vagy hasonlósága miatt felmerülő téves fogyasztói asszociáció alapozza meg. A téves fogyasztói asszociációt a korábbi védjegy jó hírneve – és az ezzel rendszerint együtt járó ismertsége – idézi elő. Az azonos vagy hasonló áruk vagy szolgáltatások esetén a Vt. 4. §-a (1) bekezdésének b) pontja alapján az összetéveszthetőség veszélye – a Vt. 4. §-ának (4) bekezdése szerint, a korábbi védjegy jó hírneve által a fogyasztókban keltett gondolati képzettársítás vizsgálatával – az összehasonlított megjelölések esetleg gyengébb fokú hasonlósága esetén is megállapítható. A korábbi védjegy jó hírneve – és ismertsége – ugyanis az összetéveszthetőséget számottevően fokozhatja, ha a fogyasztók a megjelölést asszociáció útján kapcsolják a korábbi védjegyhez. Ezáltal a jó hírű védjegy fokozottabb védelme a Vt. 4. §-a (1) bekezdésének b) pontja alapján a (4) bekezdés alkalmazásával is érvényesül. (Pfv.IV.20.209/2015/4.)

VIII. Vt. 40. § (2) bekezdés

A Vt. 40. §-ának (2) bekezdése alapján a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala a védjegy lajstromozására irányuló eljárásban a megjelölés lajstromozásával szemben benyújtott felszólalás tárgyában, a törlési eljárásban és a megszűnés megállapítására irányuló eljárásban a tényeket a kérelem keretei között, az ügyfelek nyilatkozatai és állításai, valamint az ügyfél által igazolt adatok alapján vizsgálja.

12. A Hivatalnál oltalom alatt áll a „**Motor-show**” szóvédjegy a 25., 39. és 41. osztályokba tartozó áruk és szolgáltatások körében.

A védjegy törlése iránti kérelmet terjesztettek elő a Vt. 2. §-a (2) bekezdésének a) pontjára hivatkozással. A Hivatal a törlési kérelmet elutasította. A határozat indokolásában rögzítette, hogy amennyiben a törlési kérelem eredményes, a támadott védjegy oltalma a keletkezésre visszaható hatállyal szűnik meg, ezért a Hivatalnak azt kellett vizsgálnia, hogy a tárgybeli védjegy a bejelentés elsőbbségi napján rendelkezett-e megkülönböztető képességgel. Álláspontja szerint a tényállás nem volt megfelelően feltárható, mert a kérelmező, aki a megkülönböztető képesség hiányát állította, nem terjesztett elő ezen állításának alátámasztására megfelelő bizonyítékokat a vizsgált időpontra nézve. Mindössze arra hivatkozott, hogy az interneten a vitatott megjelölésre 4 millió találat érhető el, az azonban az nem volt bizonyítás hiányában megállapítható, hogy ezek milyen jellegű találatok; vannak-e közöttük olyanok, melyek megelőzik a védjegybejelentés elsőbbségi napját, illetve az sem derült ki, hogy a kérelmező a megjelölésre történő keresést milyen időpontban végezte el. Ezzel szemben a jogosult a szóbeli tárgyaláson előterjesztette arra vonatkozó bizonyítékait, hogy a védjegy rendelkezik megkülönböztető képességgel, illetve a védjegy e több éves használat következtében megkülönböztető képességet szerzett. Összességében a Hivatal bizonyítottság hiányában a törlési kérelmet elutasította. (M9900562/25.)

A Fővárosi Törvényszék álláspontja szerint a Hivatal tényállás feltárási és indokolási kötelezettségnek sem tett eleget, ezért a támadott határozat érdemi felülvizsgálatra alkalmatlan. Kiemelte, hogy a Vt. 2. §-a (2) bekezdésnek a) pontja két törvényi tényállást nevesít, amelyek alapvetően eltérő szempontok szerint vizsgálандók. A jogszabály megfogalmazása szerinti első fordulat a leíró jelleget nevesíti, melynek lehetősége gátolja a védjegyoltalmat. Ezzel szemben a második fordulat szerinti általános és szokásos alkalmazásnak a tényét kell bizonyítani ahhoz, hogy a megjelölés a védjegyoltalomból kizárható legyen. A leíró jelleghez elég azt bizonyítani, hogy a jelzés az árujegyzékbe foglalt áruval kapcsolatos valamely jellemző leírására alkalmas. Ez az állandó hazai bírósági gyakorlat szerint a nyelvi környezet vizsgálatával, szemantikai és grammatikai elemzéssel mutatható ki. A megjelölés állandó és szokásos alkalmazásának tényét azonban bizonyítékokkal, irodalmi hivatkozásokkal – például internetes keresés eredményeivel – kell alátámasztani. A kérelmező a törlési kérelmében a Vt. 2. §-a (2) bekezdésének a) pontjában példálózóan felsorolt mindkét, a megkülönböztető képességét kizáró körülményre hivatkozott. A Hivatal csak az utóbbi kizáró körülmény alkalmazhatóságát vizsgálta, és jutott arra a következtetésre, hogy a kérelmező nem bizonyította annak megalapozottságát. A nyilvánvaló kérelem ellenére ugyanakkor nem fejtette ki az álláspontját a védjegy leíró jellegének kérdéséről, nem végezte el azt a szemantikai és grammatikai elemzést, amellyel tisztázható, hogy a szóösszetétel kizárólag olyan elemekből áll-e, amely az érintett árujegyzékben foglalt áruk és szolgáltatások valamely jellemzőjét írhatja le. Ebben a körben nem lehet a kérelmezőtől a nyelvtani elemzésen túl többletbizonyítékot, és különösen a védjegybejelentés napjánál korábbi bizonyítékokat követelni. A Hivatal tehát nem döntött teljes körűen a törlési kérelemről, ami a Vt. 40. § (2) bekezdésbe ütköző lényeges eljárásjogi szabálysértés, ezért a bíróság a határozatot hatályon kívül helyezte és a Hivatalt új eljárásra utasította. A megismételt eljárásban a Hivatalnak a megkülönböztető képesség mindkét törvényi esetét vizsgálnia kell, grammatikai, illetve szemantikai elemzéssel kell állást foglalnia arról, hogy a „Motor-show” megjelölés az érintett áruk és szolgáltatások tekintetében leíró jellegű-e, illetve a kérelmező által felajánlott bizonyítékok alapján kell megítélnie az általános nyelvhasználatban, illetve az üzleti kapcsolatokban való alkalmazásának tényét. (3.Pk.23.340/2014/6.)

13. A Hivatalnál oltalom alatt áll az „**SP-750 Ionic Oasis**” szóösszetétel a 9, 35. és 37. osztályba sorolt áruk, illetve szolgáltatások vonatkozásában.

A védjegy törlése iránti kérelmet terjesztettek elő a Vt. 3. §-a (1) bekezdésének c) pontjára, valamint a Vt. 5. §-a (2) bekezdésének a) pontjára – utóbbival kapcsolatban a Tpv. 2. §-ára – hivatkozással. A Hivatal a törlési kérelemnek helyt adott és a támadott védjegyet a keletkezésére visszaható hatállyal törölte. A Vt. 3. §-a (1) bekezdésének c) pontjára alapozott törlési okkal kapcsolatban megállapította, hogy a rosszhiszeműség a jogosult oldalán fennáll, mivel az általa kötött szerződésből megállapítható, hogy az egyéves időszakra vonatkozik, amely bizonyos feltételek teljesülése esetén hosszabbítható meg. A Hivatal megítélése szerint a jogosult célja a védjegybejelentéssel az volt, hogy a védjegyoltalmat használja fel tisztességtelen módon arra, hogy a piacot kisajátítsa a maga számára. A jogosult csalárd szándékát támasztja alá az is, hogy miután a kérelmező is megjelent a piacon egy azonos elnevezésű termék forgalmazójaként, a jogosult felszólító levelet küldött a részére.

A korábbi tényleges használatra alapított kérelmezői hivatkozással kapcsolatban kifejtette, hogy ugyanannak a körülménynek a kétszeres értékelését jelentené, ha a tisztességtelen magatartást a Vt. 5. §-a (2) bekezdésének a) pontja alapján is megállapítaná a Hivatal. A rosszhiszeműség körében ugyanis már értékelte a tisztességtelen piaci magatartást, hiszen a

rosszhiszeműség szükségszerűen az üzleti tisztesség követelményeivel össze nem egyeztethető magatartást valósít meg, amely a jelen esetben egy versenytárrsal szemben valósult meg. Tehát a jogosult azon rosszhiszemű magatartása, hogy a kérelmezőt bizonyos termék forgalmazásában akadályozza, illetve meggátolja, egyúttal tisztességtelen piaci magatartást is jelent. Ezért a Hivatal ezt a törlési okot külön nem vizsgálta meg. (M1100822/19.)

A Fővárosi Törvényszék a határozatot hatályon kívül helyezte és a Hivatalt új eljárásra utasította. Megállapította, hogy a Hivatal a Vt. 5. §-a (2) bekezdésének a) pontja szerinti kizáró okot nem vizsgálta arra utalva, hogy a Vt. 3. § (1) bekezdésének c) pontja szerinti kizáró okkal kapcsolatban lényegében már ebben a kérdésben is állást foglalt. Ez azonban nyilvánvalóan téves álláspont. A bíróság álláspontja szerint a kérdéses lajstromozást gátló ok alkalmazhatóságához annak bizonyítása szükséges, hogy a megjelölésnek a korábbi használó hozzájárulása nélkül történő használata jogszabályba ütközne. A Tpv. általános (2. §) és különös (3-6. §) tilalmai sem tartalmaznak szubjektív tényállási elemet. Az egyes szakaszokban ismertettet – egymástól lényegesen különböző természetű – törvényi tényállások megvalósulása független a jogsértő tudati viszonyaitól. Így tehát a védjegybejelentő rosszhiszeműsége körében kifejtettek indifferensek annak megítélésében, hogy a megjelölésnek a korábbi használó hozzájárulása nélkül történő használata a Tpv.-ben írt objektív tilalomba ütközik-e. Másfelől, a rosszhiszeműség vizsgálatakor nem arról kell meggyőződni, hogy a kérelmező tisztességtelen piaci magatartást tanúsít-e a védjegybejelentéssel, hiszen önmagában egy ilyen jogsértő helyzet fennállása még mit sem mond a védjegybejelentő tudati viszonyairól. A felterjesztett iratok alapján megállapítható továbbá, hogy a kérelmező nem is adott elő jogi érvelést az iránt, hogy a megjelölésnek az ő hozzájárulása nélkül történő használata miért minősülne éppen a Tpv. 2. §-a szerinti tisztességtelen piaci magatartásnak. A bíróság kiemelte továbbá, hogy a Vt. rendelkezése bizonyos mértékben meg is határozza, hogy a Tpv. mely tilalma jöhet szóban a Vt. 5. § (2) bekezdésének a) pontja alkalmazásakor, mert e kizáró ok szerint a megjelölés használat az, melynek engedély nélkülsége jogszabályba ütközhet, a Tpv. különös esetei közül pedig a Tpv. 6. §-a az, amely ilyen tényállási elemet nevesít. A törvényszék nem találta felülvizsgálhatónak a Vt. 3. § (1) bekezdésének c) pontja körében hozott döntést sem, mivel a Hivatal a tényállást e körben is hiányosan tárta fel. Mindezek alapján a törlési kérelemnek helyt adó határozatot hatályon kívül helyezte és a Hivatalt új eljárásra utasította. (3.Pk.25.991/2015/7.)